

jeg gerne til sidst vil sætte en Streg under, og som jeg tror, at vi har godt af at erindre os, vi, der er med til at forme Lovene. Det er, at vi ikke i Fremtiden vedtager Love, der kræver Penge, store Penge, naar Pengene ikke er til Raadighed. Det vil med andre Ord sige, at hvad vi ikke har Raad til, maa vi vente med. Det Princip maa man følge ude i det private Erhverv, det maa Privatmanden gøre, det maa Kommunerne gøre. De, der ikke har opdaget det endnu, maa lære det. Det er god Samfundspolitik. Jeg tror, at hvis man i højere Grad end hidtil, vil følge denne Samfundspolitik kun at gaa med til det, som man har Raad til, saa er man inde paa en Politik, der vil bringe Gavn og Velsignelse for vort Land, og til Fremme af den Politik vil ogsaa det konservative Folkeparti yde hele sin Støtte.

N. P. Jensen: Det skal kun blive nogle ganske faa Betragtninger af finansiel Art, hvormed jeg skal lægge Beslag paa det høje Ting. Vi har ved denne Lejlighed som ved tidligere Finanslovbehandlinger hørt en hel Del Udtalelser, dels om Finansloven og Statsregnskabet i ren Almindelighed og dels om en hel Del af de Enkeltheder, der staar opført paa Finansloven og paa Statsregnskabet. Og det, der bringer mig til at tage Ordet, er egentlig det, at den Række af Enkeltheder, der tidt bliver draget frem og sammenstillet, vel i og for sig kan være rigtig nok, men alligevel mangen Gang kommer til at give et saadant Billede, at det tilslører det, som for mig er Generalnævneren af det hele. Det, jeg forstaar ved Generalnævneren, er det, at der nu for første Gang i Løbet af de sidste 5—6 Aar er opnaaet Balance paa Driftsregnskabet. Denne Balance er det, som Folk taler om og med Rette kræver, vi skal naa til snarest muligt, og endogsaa kræver i den Grad, at den store almene Befolkning finder sig i, at man for at opnaa en saadan Balance anvender Fremgangsmaader og Midler, man under normale Forhold meget nødig saa bragt i Anvendelse.

Nu forstaar jeg meget godt, at naar det er, som jeg siger, at det, Folk ønsker og med Rette ønsker, er at faa Balance, er det ganske klart, at saa sætter Oppositionen ind for at paavise, at denne Balance ikke er naaet, og i alt Fald se at give det Indtryk af, at selv om den muligvis i Øjeblikket er naaet, kan man ikke regne med, at det vil vare. Denne sidste Tankegang er for saa vidt rigtig, men det er

netop det, jeg ønsker at advare imod, at man lægger for meget deri, for det er ganske klart, at naar man har været oppe paa et Statsbudget paa ca. 600 Mill. Kr. og i Løbet af kortere eller længere Tid — ikke alt for lang Tid — gerne skal ned til et Statsbudget, som jeg vil anslaa til at ligge omkring 250 Millioner, vil det gaa saaledes, at man det første Aar naar ned til 500 Millioner — lad os tænke os, at vi havde Balance der —, men samtidig svigter Indkomst- og Formueskatten og de andre Indkomster, og man kommer ikke længere end til 400 Millioner i det kommende Aar; saa maa der atter arbejdes for at skaffe Balance. Jeg er derfor ikke det allerfjerneste i Tvivl om, at vi endnu har en Række Aar tilbage, hvor det vil være Oppositionen muligt at sige: I Fjor sagde I, at vi havde Balance, men det viste sig, at vi havde den ikke. Det ligger i selve Udviklings Gang, at naar vi skal nedad med Priserne og med Budgetterne, kan den Balance, der tilvebringes i Aar, ikke ventes at vare til næste Aar, men saa maa der et nyt Arbejde til — det har været det for Ministeriet Neergaard saa besværlige Arbejde — for at søge at skaffe Balance paa det nye Niveau. Men, som sagt, jeg er fuldstændig klar paa for mit Vedkommende, at jeg ikke vil forlange en fast Balance —, derved forstaar jeg altsaa en varig Balance —, før vi kommer ned til et Statsbudget paa med et rundt Tal 250 Millioner, maaske endda snarere noget under. Det er for saa vidt en taknemmelig Opgave for Oppositionen at paavise, at der er blevet sagt i Fjor og ved tidligere Lejligheder, at vi havde Balance, men vi havde den ikke. Jeg skal indrømme, at saaledes er det, og saaledes vil det vedblive at være i de kommende Aar, indtil vi naar det, som jeg kalder den faste Balance.

Der er en Ting til, som jeg vil advare Folk imod, nemlig at bedømme den økonomiske Stilling ud fra det foreliggende Budget. Naturligvis, jo roligere Perioder man er inde i, desto mere Overensstemmelse vil der være mellem Budgettet og det Regnskab, som ad Aare kommer til at slutte sig til Budgettet. Men netop i Tider som indeværende, hvor alt er saa fluktuerende, som det er, vil det være meget vanskeligt at lægge Budgettet paa en saadan Maade, at man kan vente, det holder i de 2½ Aar, der i Almindelighed gaar, inden Budgettet bundfælder sig som et Statsregnskab. Derfor vil jeg sige, at den eneste virkelige Bedømmelse af den